

การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียน
แบบร่วมมือของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
A Study of Learning Achievement in English Literature Using
The Cooperative Learning Approach among English Major Students at
Thepsatri Rajabhat University

สาธิตา ตินะมาศ*

Sathita Tinamas

Received: June 10, 2025 Revised: August 3, 2025 Accepted: August 13, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี และเพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนวิชาวรรณคดีภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาทวินพนธ์ภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ และ แบบสอบถามวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาวรรณคดีภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี มีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า การเรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ก่อนและหลังเรียนมีความสัมพันธ์กัน และผลการวัดเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนวิชาวรรณคดีภาษาอังกฤษนั้น พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเห็นด้วยอย่างยิ่งในการใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือในวิชาวรรณคดีภาษาอังกฤษ

คำสำคัญ: นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ, วรรณคดีภาษาอังกฤษ, วิธีการเรียนแบบร่วมมือ

* อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ (ศศ.บ.) มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

Lecturer in English Department (B.A.), Thepsatri Rajabhat University

Corresponding Author: sathita.s@lawasri.tru.ac.th

Abstract

The study of learning achievement in English literature using the cooperative learning approach among English major students at Thepsatri Rajabhat University aims to 1. examine the achievement of the English literature classroom by using the cooperative learning approach among English major students at Thapsatri Rajabhat University, and 2. explore students' attitudes toward learning English literature by using the cooperative learning approach. The subjects of the study consist of 30 English major students enrolled in an English poetry course during the second semester of 2023. The research tools are 1) an achievement test in an English literature classroom using the cooperative learning approach, and 2) a questionnaire on students' attitudes toward studying English literature through the cooperative learning approach. Statistical analyses include percentage, mean, standard deviation, and dependent samples t-test.

The study revealed a statistically significant improvement in students' English literature achievement following the implementation of the cooperative learning approach, as measured by the dependent samples t-test at the .05 significance level, and there is a significant relationship between pre- and post-test scores. Considering the attitudes toward learning the English literature through the cooperative learning approach, it was found that the students strongly agreed with using the cooperative learning approach in learning English literature.

Keywords: English Major Students, English Literature, Cooperative Learning Approach

บทนำ

ในยุคปัจจุบัน เราไม่สามารถที่จะมองข้ามบทบาทสำคัญของภาษาอังกฤษได้ เนื่องจากภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารกันในระดับสากล ทั้งในด้านการติดต่อสื่อสารและการทำธุรกิจ ประเทศไทยจึงให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของประชาชนให้มากยิ่งขึ้น นักศึกษาจะต้องมีระดับภาษาอังกฤษที่ตามทันสถาบันการศึกษาที่กำหนดเมื่อจบการศึกษาเพื่อให้สามารถสื่อสารได้ดีขึ้นเมื่อไปประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อ นอกจากนี้ การเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี และลักษณะเฉพาะของชาวต่างชาติให้มากยิ่งขึ้นเพื่อเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างมนุษย์ ถือเป็นวิธีที่ช่วยให้นักศึกษาเข้าถึงวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้ ทั้งในด้านลักษณะนิสัย พฤติกรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีเป็นต้น อย่างไรก็ตาม นักศึกษามักประสบปัญหาในการเรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษ โดยรู้สึกเบื่อหาวอ่านแล้วเข้าใจยากและไม่น่าสนใจ ซึ่งส่งผลทำให้ไม่อยากเรียนรู้ ดังนั้นการทำให้การเรียนรู้เป็นเรื่องสนุกและมีประสิทธิภาพตามหลักสูตร ทางหนึ่งที่สามารถช่วยได้ คือ การใช้แนวทางการสอนที่กระตุ้นความสนใจในการเรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษา ซึ่งผู้สอนควรจะต้องปรับปรุงวิธีการสอนให้น่าสนใจ การคิดวิเคราะห์ และการลงมือทำเป็นพื้นฐาน ดังที่ สาริตา ชุ่มมงคล (2552), ปริญญา ปันสุวรรณ และ บำรุง ชำนาญเรือ (2554), และ สุนิ กล้าหาญ (2557) ต่างมีความเห็น ที่สอดคล้องกันว่า แนวทางในการสอนวรรณคดีอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนควรใช้กิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและทำให้เกิดความรู้สึกมีส่วนร่วมได้ง่าย การสอนวรรณคดีควรให้ความสำคัญกับนักศึกษาเป็นหลัก ผู้สอนควรเลือกใช้วิธีการสอนที่แตกต่างกัน เช่น การใช้เทคนิคการตั้งคำถามแบบหมวกหกใบ หรือการสอนด้วยวิธีจิ๊กซอว์ การวาดภาพ การแต่งเพลง และการร้องเพลงที่เกี่ยวข้องกับวรรณคดีที่สอน รูปแบบการเรียนการสอนที่สนับสนุนและพัฒนาความสำเร็จในการเรียนรู้วรรณคดีภาษาอังกฤษรูปแบบหนึ่ง คือ การเรียนรู้แบบร่วมมือ Lyman (1987) ผู้พัฒนาเทคนิคนี้ได้ระบุไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยการตรวจสอบเพื่อนคู่คิด เป็นวิธีการอภิปรายที่มีหลายขั้นตอนที่ถูกออกแบบมา เพื่อกระตุ้นให้มีส่วนร่วมในห้องเรียน ซึ่งเป็นเทคนิคการสอนที่ถูกต้องในการนำไปใช้สร้างกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการคิดและการสื่อสาร เพื่อสร้างเจตคติที่ดีในการเรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษด้วย

นอกจากนี้ ทฤษฎีการตอบสนองของผู้อ่าน (Reader-Response Theory) ของ Rosenblatt (1978) เป็นหนึ่งในทฤษฎีวรรณกรรมที่ให้ความสำคัญกับผู้อ่าน ในฐานะผู้สร้างความหมายของข้อความมากกว่าที่จะมองว่างานเขียนมีความหมายตายตัวอยู่แล้ว ซึ่งแนวคิดนี้ถือเป็นการเปลี่ยนแปลงสำคัญจากแนวทางการวิเคราะห์วรรณคดีแบบดั้งเดิมที่เน้นเฉพาะ "ตัวบท" (Text-Centered) หรือ "ผู้เขียน" (Author-Centered) เช่น ผู้อ่านนำประสบการณ์ ความรู้ ความรู้สึก และทัศนคติของตนเองเข้ามาในการตีความเพื่อให้สามารถเข้าใจตัวบทได้

จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนวรรณคดีภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของการพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ และการสร้างเสริมความเข้าใจในเนื้อหาทางวรรณคดีอย่างลึกซึ้ง ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้แนวทางการเรียนรู้แบบร่วมมือ ตลอดจนศึกษาเจตคติที่มีต่อกระบวนการเรียนรู้

ดังกล่าว ทั้งนี้ ผลการวิจัยที่ได้รับจะเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนวรรณคดีภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับศักยภาพของนักศึกษาในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

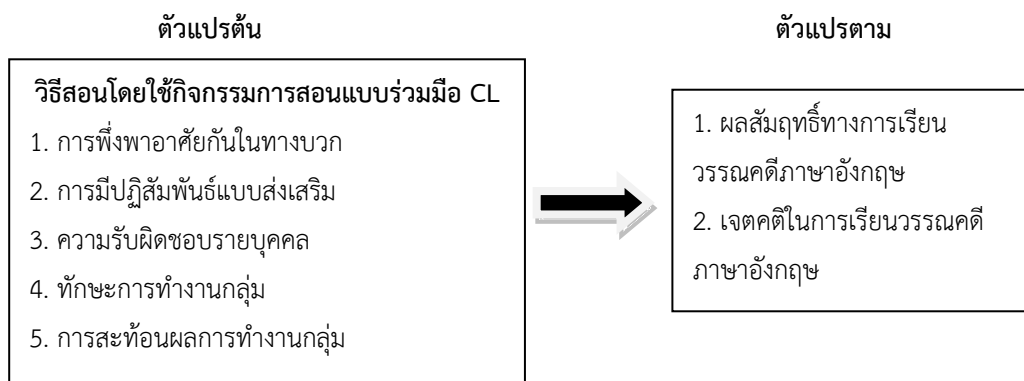
1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
2. เพื่อศึกษาเจตคติในการเรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

สมมติฐาน

ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ก่อนและหลังเรียนมีความแตกต่างกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดการวิจัยศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี โดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือ ตามแนวคิดของ Johnson & Johnson (2020) ที่ระบุว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ มีองค์ประกอบ 5 ประการ ได้แก่ 1. การพึ่งพาอาศัยกันในทางบวก 2. การมีปฏิสัมพันธ์แบบส่งเสริม 3. ความรับผิดชอบรายบุคคล 4. ทักษะการทำงานกลุ่ม และ 5. การสะท้อนผลการทำงานกลุ่ม

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาศาสาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จำนวน 180 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาวินิพนธ์ภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2/2566 จำนวน 30 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาวินิพนธ์ภาษาอังกฤษ จำนวน คาบละ 3 ชั่วโมง 15 ครั้ง รวมเวลา 45 ชั่วโมง

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษเป็นแบบทดสอบปรนัยเกี่ยวกับบทกวี ทั้งหมด ชนิดเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

2.3 แบบสอบถามวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษของนักศึกษาศาสาวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ตามแบบของ ลิเคิร์ต

3. วิธีการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยศึกษาตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ วรรณคดีภาษาอังกฤษ หลักการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ นำมาพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ และนำมาใช้ให้เหมาะสมกับ นักศึกษา โดยในแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ซึ่งมีความเชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ และการวัดผลประเมินผลทางการศึกษา พิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมินผล จากนั้นนำความคิดเห็น และข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชาวินิพนธ์ ภาษาอังกฤษ จำนวน คาบละ 3 ชั่วโมง 15 ครั้ง รวมเวลา 45 ชั่วโมง

3.2 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยกำหนดวัตถุประสงค์และรูปแบบของ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ให้ครอบคลุมแผนการจัดการเรียนรู้ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด การประเมินนี้ใช้ดัชนี IOC (Item Objective Congruence Index) ในการวิเคราะห์ โดยผลการตรวจสอบแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ พบว่า ข้อคำถามทุกข้อมีค่า IOC เท่ากับ 0.95 ซึ่งสูงกว่าค่าดัชนี IOC ที่กำหนดไว้ คือ 0.50 (Rubio et al, 2003)

3.3 แบบสอบถามวัดเจตคติ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถาม วัดเจตคติ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติในการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ และนำ แบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด ผลตรวจสอบแบบสอบถามวัดเจตคติ พบว่า ข้อคำถามทุกข้อมีค่า IOC เท่ากับ 0.93 ซึ่งสูงกว่าค่าดัชนี IOC ที่กำหนดไว้

คือ 0.50 (Rubio et al, 2003) ทำให้ผู้วิจัยตัดสินใจคัดเลือกแบบสอบถามทั้งหมดไว้ นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญยังให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามเป็นรายข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามข้อเสนอแนะเหล่านั้น

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ซึ่งแจ้งวัตถุประสงค์การวิจัยให้นักศึกษาทราบพร้อมทั้งอธิบายรายละเอียดรายวิชาและกิจกรรมการเรียนรู้ ก่อนการจัดการเรียนรู้ผู้วิจัยให้ทำแบบทดสอบก่อนเรียน รายวิชาทวินิพนธ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลา 90 นาที

4.2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ในแต่ละบทเรียนให้ทำกิจกรรม แบบจับคู่ แบบแบ่งกลุ่มเท่า ๆ กัน โดยคลตามความสามารถ อาทิ อ่านออกเสียงบทกวี โดยเลือกบทกวีในบทเรียน และศึกษาการอ่านบทกวีจากสื่อออนไลน์ แล้วนำมาอ่านหน้าห้องรายบุคคล การอ่านบทกวีและบอกความหมายของบทกวี โดยการนำเสนอหน้าชั้นเรียน การตีความบทกวี รวมถึงการนำเสนอบทกวีออกมาเป็นภาพวาดตามความเข้าใจ และสามารถวาดภาพได้ตามความหมายที่กวีนิพนธ์ถ่ายทอด นอกจากนี้ ในการแบ่งกลุ่มทำงาน ให้นักศึกษาจับกลุ่มแลกเปลี่ยนคำตอบ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่มของตนเองเพื่อหาคำตอบที่ดีที่สุด และร่วมกันนำข้อสรุปของกลุ่มมานำเสนอกับกลุ่มต่อกลุ่มใหญ่ ทั้งนี้ทุกคนสามารถให้ความคิดเห็น วิจารณ์คำตอบ และความคิดเห็นของกลุ่มอื่นได้อย่างหลากหลาย

4.3 หลังการจัดการเรียนรู้ ทำแบบทดสอบหลังเรียนรายวิชาทวินิพนธ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลา 90 นาที

4.4 ทำแบบสอบถามวัดเจตคติในการเรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ดังนี้

5.1 วิเคราะห์ข้อมูลแบบทดสอบก่อน และหลังเรียนโดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ t-test แบบ Dependent Samples

5.2 วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามวัดเจตคติในการเรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแบบของลิเคิร์ต 5 ระดับ โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ของ บุญชม ศรีสะอาด (2560) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง เห็นด้วย

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง ไม่แน่ใจ

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง ไม่เห็นด้วย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือของนักศึกษา สาขาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนปรากฏดังนี้

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบทีของการทดสอบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน

การทดสอบ	$\bar{x}$	S.D.	Mean Difference	S.D. Difference	t*	Sig.(1-tailed)
ก่อนเรียน	11.87	2.47	2.50	2.62	5.22*	0.0000
หลังเรียน	14.37	2.51				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ มีค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบหลังเรียนของนักศึกษา ($\bar{x}$ = 14.37) สูงวก่อนเรียน ($\bar{x}$ = 11.87) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนในวิชาวรรณคดีภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ

ตาราง 2 แสดงเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนในวิชาวรรณคดีภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ

ข้อ	ข้อความ	ร้อยละ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับเจตคติ
1.	เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องที่น่าสนใจ	96.8	4.833	0.507	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2.	เนื้อหาที่เรียนไม่ยากเกินไป	91.2	4.567	0.518	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3.	การเรียงลำดับเนื้อหามีความเหมาะสม	94.4	4.633	0.494	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4.	เนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับความรู้ของนักศึกษา	93.3	4.667	0.494	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
5.	เนื้อหาก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน	96.0	4.800	0.497	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
6.	สื่อที่ใช้มีส่วนช่วยให้บทเรียนไม่น่าเบื่อ	91.3	4.567	0.514	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
7.	มีการใช้ภาพอย่างเหมาะสม	94.0	4.700	0.476	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
8.	คำแนะนำการใช้แบบฝึกทักษะมีความชัดเจนไม่ยุ่งยาก	98.0	4.900	0.429	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
9.	ข้อคำถามในแบบทดสอบไม่คลุมเครือ	94.7	4.733	0.474	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
10.	แบบฝึกทักษะส่งผลให้ได้บททวนบทเรียน	95.3	4.767	0.430	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
รวม		94.5	4.717	0.483	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

จากตาราง 2 แสดงเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนในวิชาวรรณคดีภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ พบว่า โดยรวมนักศึกษามีเจตคติอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 94.5 ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.717 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ .483

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ก่อนและหลังเรียน พบว่า นักศึกษามีผลการทดสอบผลสัมฤทธิ์ การเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ ผลสัมฤทธิ์ การเรียนรู้วรรณคดีภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ก่อนและหลังเรียนมีความแตกต่างกัน การเพิ่มขึ้นของคะแนนโดยเฉลี่ยหลังการใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือบ่งชี้ว่า วิธีการ เรียนรู้ดังกล่าวมีผลในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษา โดยนักศึกษาหลายคนมีคะแนนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องมาจากหลังจากนักศึกษาได้เรียนผ่านวิธีการเรียนแบบร่วมมือในชั้นเรียน ทั้งในเรื่องการศึกษารูปแบบบทกวีนิพนธ์แต่ละ ประเภท หลักการอ่านบทกวีแต่ละประเภท การตีความบทกวี และฝึกอ่านซ้ำ ๆ จากการทำงานเป็นกลุ่ม และแบบเพื่อน คู่คิด มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การร่วมมือในการทำงาน ทำให้นักศึกษามีทักษะ และความเข้าใจในหลักการอ่าน และตีความบทกวีนิพนธ์ได้ดีขึ้น ตัวอย่างเช่น การให้นักศึกษาอ่านบทกวีนิพนธ์แล้วถ่ายทอดออกมาเป็นภาพวาดตามวัตถุประสงค์ การเรียนรู้ด้านเครื่องมือการเขียนบทกวี (Devices of Poetry) ซึ่งนักศึกษาสามารถนำเสนอภาพจากบทกวี และถ่ายทอด ออกมาได้ดี หรือการแบ่งกลุ่มแสดงความคิดเห็นในบทกวีที่ได้รับมอบหมาย นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็นและ แลกเปลี่ยนคำตอบเพื่อได้มาซึ่งคำตอบได้หลากหลาย ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของ Johnson & Johnson (2020) ผู้พัฒนาแนวทางการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งระบุว่า วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถส่งเสริมทักษะทางปัญญา และทักษะทางสังคม ด้านทักษะการอ่าน ทำให้สามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ฝึกการคิดวิเคราะห์ และเรียนรู้จากเพื่อน ในกลุ่ม ซึ่งล้วนมีผลต่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวลักษณ์ พิศนุย (2566) ที่ศึกษาการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ แบบเน้นภาระงานร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้บริบทท้องถิ่น ซึ่งผลงานวิจัยพบว่า รูปแบบ PASAR ช่วยเพิ่ม ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยธิดา ทองด้วง และคณะ (2566) ที่ได้ศึกษา การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI ร่วมกับเกมฝึกคำศัพท์ ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยเทคนิค TAI ร่วมกับเกมฝึกคำศัพท์มีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยของ ฐิตินันท์ พูลศิลป์ และ เสาวภา กิตติสาร (2564) ซึ่งใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้รูปแบบการสอนแบบกลุ่มสับคันเพื่อส่งเสริมทักษะด้านการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้งด้านการอ่านและ การสื่อสาร

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาการวรรณคดีอังกฤษจะส่งผลดีต่อการพัฒนา ทักษะการคิดวิเคราะห์ การตีความ และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของนักศึกษา แต่ยังพบข้อจำกัดบางประการที่ส่งผล

ต่อประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ เช่น วรรณคดีเป็นเนื้อหาที่ต้องใช้การตีความอย่างลึกซึ้งและอาศัยพื้นฐานทางภาษาอังกฤษในระดับสูง นักศึกษาที่มีระดับภาษาแตกต่างกันอาจไม่สามารถมีส่วนร่วมในการอภิปรายอย่างเท่าเทียม ส่งผลให้สมาชิกบางคนในกลุ่มกลายเป็นผู้รับฟังมากกว่าผู้ร่วมสร้างความหมาย ซึ่งขัดกับหลักการมีส่วนร่วมอย่างเสมอภาค ตามแนวคิดของ Slavin (1995) นอกจากนี้ การวิเคราะห์วรรณคดีโดยธรรมชาติต้องอาศัยมุมมองส่วนบุคคลเป็นหลัก การเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นความคิดกลุ่มอาจทำให้มุมมองเฉพาะตัวของบางคนถูกกลบ หรือไม่กล้าแสดงความคิดเห็น หากเห็นต่างจากเสียงส่วนใหญ่ (Gillies & Boyle, 2010) ส่งผลให้ขาดโอกาสในการฝึกคิดวิเคราะห์อย่างอิสระ การนำ การเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ยังอาจขัดกับแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้เชิงพฤติกรรม ซึ่งมุ่งเน้นการถ่ายทอดความรู้ จากครูผ่านกระบวนการเสริมแรงที่มีโครงสร้างชัดเจน ในขณะที่การเรียนรู้แบบร่วมมือให้อิสระในการอภิปรายและ ตีความ ซึ่งยากต่อการควบคุมผลสัมฤทธิ์อย่างเป็นระบบ ด้วยเหตุนี้ การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาวรรณคดี ควรพิจารณาอย่างรอบคอบ โดยเฉพาะในแง่ของความสามารถทางภาษาและการสร้างสมดุลระหว่างการทำงานร่วมกัน กับการพัฒนาแนวคิดเชิงปัจเจก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพทั้งในระดับกลุ่มและรายบุคคล

2. ผลการศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนวิชาวรรณคดีภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ พบว่า นักศึกษาเห็นด้วยอย่างยิ่งต่อการเรียนในวิชาวรรณคดีภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ เนื่องจาก เนื้อหาในการเรียนค่อนข้างแปลกใหม่ และมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลิน เมื่อใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือในการคิด วิเคราะห์ และตีความทำให้ไม่มีความเครียดเพราะมีกิจกรรมกลุ่มที่น่าสนใจ เปิดโอกาสให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การอภิปราย และการช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม ทำให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นมิตรและสนุกสนาน เมื่อรู้สึกว่าจะไม่ต้องแบกรับภาระเพียงลำพัง และมีเพื่อนร่วมกลุ่มคอยสนับสนุน ก็จะเกิดความมั่นใจ กล้าแสดงความคิดเห็น และมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น ส่งผลให้โดยรวมแล้ว มีเจตคติในเชิงบวกต่อการเรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษ ในระดับสูง ผลที่ได้จากการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวคิดของการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์แบบมีส่วนร่วม ที่เน้นการเรียนรู้ อย่างมีความหมาย โดยให้มีบทบาทในการสร้างความรู้ด้วยตนเองผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งสามารถส่งเสริมทักษะ การคิดวิเคราะห์ ความสามารถในการตีความ และการทำงานเป็นทีมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของ ละมัย โคตรโสภ (2547) ซึ่งเชื่อว่าการสอนภาษาอังกฤษร่วมกับเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือ จะช่วยส่งผลให้ นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น และแนวคิดของ Bandura (1977) อธิบายว่า การเรียนรู้เกิดจากการสังเกตและเลียนแบบพฤติกรรมของผู้อื่น และความเชื่อมั่นในตนเอง ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนรู้ และการเรียนแบบร่วมมือเอื้อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ดังกล่าว นอกจากนี้งานวิจัย ของ ปรียาภา วังมณี (2565) ระบุว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติและความสนใจในการเรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษนั้น เกิดได้จากรูปแบบการจัดการเรียนการสอนทั้งแบบผู้สอนเป็นศูนย์กลาง และมุ่งเน้นเป็นสำคัญ

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนวรรณคดีภาษาอังกฤษและการศึกษา วิจัยต่อไปดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ควรนำวิธีการเรียนแบบร่วมมือมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในวิชาต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง โดยการออกแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมการทำงานกลุ่มและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อเพิ่มความเข้าใจและทักษะของนักศึกษาในหลากหลายวิชา

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

ควรมีการดำเนินการวิจัยแบบกลุ่มทดลอง เพื่อศึกษาผลกระทบของวิธีการเรียนแบบร่วมมือระหว่างกลุ่ม และเพื่อเพิ่มความเข้าใจเกี่ยวกับประสิทธิภาพของวิธีการนี้และการนำไปใช้ในลักษณะต่าง ๆ

เอกสารอ้างอิง

- จิตินันท์ พูลศิลป์ และ เสาวภา กิตติสาร. (2564). การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้รูปแบบการสอนแบบกลุ่มสืบค้นเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติวิทยาเขตยะลา. *วารสารบริหารการศึกษาและครุศาสตร์*, 1(2), 10 - 19.
https://so01.tci-thaijo.org/index.php/EdD_Adm/article/view/247516/167765
- บุญชม ศรีสะอาด.(2560). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 10). สุวีริยาสาส์น.
- ปริญญา ปันสุวรรณ์ และ บำรุง ชำนาญเรือ. (2554). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 กับแบบปกติ. *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*, 2(2), 185 - 197.
<https://so05.tci-thaijo.org/index.php/suedureasearchjournal/article/view/7189/6212>
- ปิยธิดา ทองด้วง, ฤชณี สงสวัสดิ์, และมัทนียา พงศ์สุวรรณ์. (2566). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ที.เอ.ไอ. ร่วมกับเกมฝึกคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี: คลังเอกสารงานวิจัย*, 1 - 8. SRU Intellectual Repository.
<http://ir.sru.ac.th/bitstream/123456789/1018/1/is%20cur%20Piyatida66.pdf>
- ปรียาภา วังมณี. (2565). ความตระหนักในคุณค่าและทัศนคติต่อการเรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษศึกษา (หลักสูตรนานาชาติ). *วารสารมังรายสาร*, 15(1), 15 - 31.
<https://so04.tci-thaijo.org/index.php/mrsj/article/download/253870/175552/966453>
- ละมัย โคตรโสภา. (2547). *การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยการประยุกต์ใช้วิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานกับการสอนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1* [วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- สาริกา ชุ่มมงคล. (2552). ผลการใช้รูปแบบการสอนแบบโพร์แมทโดยเน้นเทคนิคผังกราฟิกในการสอนวรรณคดีไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์เผยแพร่]. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. <https://cmudc.library.cmu.ac.th/frontend/Info/item/dc:116380>
- สุนี กล้าหาญ. (2557). *การพัฒนาการสอนวรรณคดีไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษา*. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- เสาวลักษณ์ พิศนุย (2566) การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้บริบทท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 *วารสารเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 7(23), 177 - 189.
<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/etcedumsujournal/article/view/271557/181847>
- Bandura, A. (1977). *Social Learning Theory*. Prentice Hall.

- Gillies, R. M. & Boyle, M. (2010). Teachers' Reflections on Cooperative Learning: Issues of implementation. *Teaching and Teacher Education*, 26(4), 933 – 940.
<https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0742051X09002327?via%3Dihub>
- Johnson, D. W. & Johnson, R. T. (2020). Cooperative Learning: The Foundation for Active Learning. *Active Learning in Higher Education*, 21(3), 189 – 203.
https://www.researchgate.net/publication/330952938_Cooperative_Learning_The_Foundation_for_Active_Learning
- Lyman, F. (1987). *Think-Pair-Share: An Ending Teaching Technique*. MAA-CIE Cooperative News.
- Rosenblatt, L. M. (1978). *The Reader, The Text, The Poem: The Transactional Theory of The Literary Work*. Southern Illinois University Press.
- Rubio, D. M., Berg-Weger, M., Tebb, S., Lee, E. S., & Rauch, S. (2003). Content Validity: A Comparison of Four Methods. *Quality of Life Research*, 12(3).
- Rubio, D. M., Berg-Weger, M., Tebb, S., Lee, E. S., & Rauch, S. (2003). Objectifying Content Validity: Conducting A Content Validity Study. *Social Work Research*, 27(2), 94 – 104.
https://www.researchgate.net/profile/Susan-Tebb-2/publication/265086559_Objectifyng_content_validity_Conducting_a_content_validity_study_in_social_work_research/links/558d3ab008ae591c19da8b51/Objectifyng-content-validity-Conducting-a-content-validity-study-in-social-work-research.pdf
- Slavin, R. E. (1995). *Cooperative Learning: Theory, Research, and Practice* (2nd ed.). Allyn & Bacon.